

Arrest

nr. 273 901 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANLUYTEN
Interleuvenlaan 4
3400 LANDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 24 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2022 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, in de loop van het jaar 2020, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Verzoekster diende, via een op 20 november 2020 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 januari 2021 de beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 januari 2022 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam diezelfde dag tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 26 januari 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2020 werd ingediend en op datum van 24.12.2021 werd geactualiseerd door:

[H.B.] [...]

Wettelijk vertegenwoordiger van:

[L.S.] [...]

[H.D.] [...]

[E.D.] [...]

Nationaliteit: Albanië [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar zoon op 14.10.2016 samen met zijn maternale grootmoeder [...] wordt tegenhouden op de luchthaven, afkomstig uit Tirana. Ze worden vastgehouden aan de grens en op datum van 17.10.2016 teruggedreven naar Albanië. De grootmoeder verklaarde aan de politie dat zij de ouderlijke macht over [S.] zou hebben aangezien zijn vader in Griekenland in de gevangenis verblijft en aangezien zijn moeder niet over enig verblijfsrecht beschikt. In huidige aanvraag 9bis verklaart betrokkene dat de vader van [S.] veroordeeld zou zijn tot een gevangenisstraf van 25 jaar. Mevrouw wordt op 27.03.2017 een eerste maal aangetroffen op het Belgische grondgebied in het kader van een administratieve controle. Op 04.05.2017 wordt ze opnieuw aangetroffen bij een administratieve controle en betekent ze een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 29.03.2019 wordt ze wederom aangetroffen bij een administratieve controle en betekent ze opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23.01.2020 dient betrokkene een aanvraag 9bis in, die wordt geweigerd op 15.01.2021 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer zou hebben met Albanië. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat haar zoon samen met haar moeder op 14.10.2016 in België aankwamen, afkomstig uit Albanië en dat zij op 17.10.2016 naar Albanië werden teruggedreven. Haar moeder beschikt niet over enig verblijfsrecht in België en haar administratief dossier bevat geen enkel bewijs van haar aanwezigheid in België sinds haar terugrijding naar Albanië. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers minstens twintig jaar in Albanië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar

relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op haar schrik voor haar echtgenoot en het feit dat zij pas recentelijk de moed gevonden zou hebben om te scheiden. Ter staving hiervan legt betrokkene een niet vertaalde en niet gelegaliseerde Albanese akte dd. 23.06.2020 voor. Echter, dit stuk kan door onze diensten niet aanvaard worden daar het noch vertaald noch gelegaliseerd is en dus geen enkel waarde heeft als officieel stuk. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene in huidige aanvraag 9bis verklaart dat haar ex-echtgenoot een gevangenisstraf van 25 jaar uitzit in Griekenland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon [D.] in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon [S.] al in België verblijft van voor zijn 1ste verjaardag. Deze bewering strookt echter niet met de objectieve stukken uit het administratief dossier waaruit blijkt dat haar zoon op 14.10.2016 (op driejarige leeftijd dus) pas naar België kwam samen met zijn grootmoeder maar dat hen de toegang tot het grondgebied geweigerd werd en zij werden teruggedreven naar Albanië op 17.10.2016. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen de Albanese taal en gebruiken niet gewend zouden zijn en dat haar kinderen extra kwetsbaar zouden zijn omdat ze de onderwijstaal daar niet kennen waardoor ze uitgesloten zouden worden door het systeem. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Albanië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Albanië. Verzoekster heeft immers de Albanese [nationaliteit] en is in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat hun verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien wijzen we nogmaals op het feit dat haar zoon [S.] zijn eerste levensjaren in Albanië bij zijn grootmoeder doorbracht. Dit vindt verder ondersteuning in de vaststelling dat het administratief dossier van betrokkene geen enkel bewijs bevat van het volgen van Nederlandse of Franse taallessen. Het is dan ook niet aannemelijk dat mevrouw het Nederlands of het Frans dermate zou beheersen dat zij haar kinderen in één van deze twee talen zou kunnen opvoeden. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Albanees zou spreken en dat haar kinderen niet opgevoed zouden worden in deze taal. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene er steeds van op de hoogte was dat zij op illegale wijze in België verblijft en dat de scholing van haar kinderen slechts een tijdelijke oplossing was. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom haar kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan en dat een onderbreking van hun schooljaar niet geëist kan worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van haar kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw zelf is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft

gemaakt om haar uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle bevelen om het grondgebied te verlaten en de weigeringsbeslissing, die aan haar al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk negen jaar, vijf jaar en nul jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op huidig en vorig schooljaar.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De bestaande gezinseenheid van mevrouw en haar drie kinderen én de vader van haar jongste kind, blijft volledig behouden. Geen enkel lid van haar gezin beschikt over enig verblijfsrecht en dienen samen terug te keren naar Albanië. Betrokkene wordt dus niet gescheiden van haar kinderen en haar kinderen niet van hun moeder. Wat betreft de vader van haar jongste dochter, hij beschikt niet over enig verblijfsrecht in België en heeft, net als betrokkene, de Albanese nationaliteit. Betrokkenen kunnen er dus voor kiezen om samen terug te keren naar Albanië. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. De vader van haar oudste zoon zou in Griekenland verblijven en de vader van haar jongste zoon is niet gekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden en die van haar kinderen drie getuigenverklaringen voorlegt en een bewijs dat haar oudste zoon gedurende twee seizoenen lid was van een voetbalclub. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk of dat van haar kinderen van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij of haar kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak

van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 2 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar kinderen omdat een verwijdering na een jarenlange afwezigheid ernstige pedagogische, psychologische en emotionele problemen zou veroorzaken en dit vooral omdat de kinderen hier vriendschappen gesloten hebben en vele kennissen hebben waardoor een terugkeer een bruuske rem op hun ontwikkeling zou zijn. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. We stellen vast dat haar oudste kind negen jaar is, haar tweede is vijf jaar en haar jongste is nul jaar. Ter staving van de hechte banden die haar kinderen met België opgebouwd zouden hebben, legt betrokkene één verklaring dd. 03.07.2020 van de school van haar kinderen voor evenals een verdeling 2de kleuterklas schooljaar 2020-2021, één getuigenverklaring van de moeder van een vriendje van [S.] en een verklaring dat haar zoon [S.] reeds twee seizoenen lid is van de plaatselijke voetbalclub. We merken aldus op dat haar kinderen nog zeer jong zijn en op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, in casu enkel de moeder, waarvan zij niet gescheiden worden. Daarnaast blijkt uit de voorgelegde attesten niet dat haar kinderen hier een groot sociaal netwerk hebben opgebouwd. Integendeel, voor haar oudste zoon legt betrokkene één verklaring voor en een bewijs dat hij lid was van een voetbalclub. We stellen dus vast dat haar kinderen buiten hun kerngezin hier niet aantoonbaar hechte banden opbouwden. Op schools vlak stellen we dus vast dat betrokkene enkel aantoonst dat haar oudste zoon hier het eerste leerjaar met succes afgerond heeft en dat haar zoon [D.] zijn basisonderwijs nog moet opstarten. Betrokkene maakt dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Albanië het hoger belang van haar kinderen zou schaden en dat haar kinderen in Albanië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun moeder en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Gezien betrokkene nooit een procedure tot internationale bescherming indiende, blijkt dat de kinderen geen ernstige problemen riskeren in het land van herkomst. Evenmin toont betrokkene aan dat haar situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zou zijn. Verder toont zij niet aan dat haar kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Albanië. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het belang van haar kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een gedwongen terugkeer voor haar kinderen zal aanvoelen als een afwijzing en een minderwaardigheidsgevoel met zich zal meebrengen. Het gaat hier echter louter om

de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit in aanraking gekomen zou zijn met politie of gerecht en een rustig bestaan zou leiden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer haar integratieproces ontegensprekelijk zal afbreken, misschien zelfs volledig teniet zou doen waardoor ook meteen de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019[.])

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al bijna zeven jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij hier een sociale kring opgebouwd zou hebben, dat zij hier een woning zou huren, dat zij de Franse en de Nederlandse taal zou beheersen, dat zij in de horeca gewerkt zou hebben, dat zij haar diploma nagelstyliste behaald zou hebben, dat haar zoon hier aangesloten zou zijn bij een sportclub, dat zij hier haar vaste artsen zou hebben, dat zij hier bankrekeningen zou hebben, dat zij gekend zouden zijn als positief ingestelde en sociale mensen, dat zij een kans zouden verdienen om hun toekomst verder uit te bouwen in België, dat zij op sociaal vlak volledig aangepast zou zijn aan de Belgische leefomstandigheden, dat zij iemand zou zijn waarop je kan rekenen, dat zij een zeer goede ingesteldheid zou hebben, dat er niet de minste twijfel zou kunnen bestaan over de integratie van betrokkene) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 26 januari 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [H.B.] [...]
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[L.S.] [...], nationaliteit: Albanië
[H.D.] [...], nationaliteit: Albanië
[E.D.] [...], nationaliteit: Albanië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“4. Verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ingediend kan worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Normalerweise moet de aanvraag om machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69.)

Op dat punt moeten de verzoekers aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar ze tot verblijf zijn toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet enerzijds en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

III. 1. Eerste onderdeel: schending van het recht op privéleven zoals beschermd door artikel 8 juncto artikel 13 EVRM

5. Verzoekende partij heeft zich in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroepen op haar privéleven onder artikel 8 EVRM.

Er werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging te maken zoals vereist onder artikel 8 EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

“2. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr. 210.029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoekplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150 157, 29 juli 2015).

Gelet op het feit dat artikel 8 EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de daarin vervatte ontvankelijkheidsvereiste volledig conform deze hogere rechtsnormen zijn, of dient deze bepaling in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familielevens in de Lidstaat (zie RvV, nr. 195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving, voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn, schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extraterritoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samen gelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).

Wat eerst komt, is een rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied, de afweging tegenover het maatschappelijk belang, de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen en dient er ongeacht de nationale bepalingen en vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

Verwerende partij motiveert onder meer in de bestreden beslissing:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat dat betrokkene al bijna zeven jaar zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij hier een sociale kring opgebouwd zou hebben, dat zij hier een woning zou huren, dat zij de Franse en Nederlandse taal zou beheersen, dat zij in de horeca zou gewerkt hebben, dat zij haar diploma nagelstyliste behaald zou hebben, dat haar zoon hier aangesloten zou zijn bij een sportclub, dat zij hier haar vaste artsen zou hebben, dat zij hier bankrekeningen zou hebben, dat zij gekend zou zijn als positief ingestelde en sociale mensen, dat zij een kans zouden verdienen om hun toekomst verder uit te bouwen in België, dat zij op sociaal vlak volledig aangepast zouden zijn aan de Belgische leefomstandigheden, dat zij iemand zou zijn waarop je kan rekenen, dat zij een zeer goede ingesteldheid zou hebben, dat er niet de minste twijfel zou kunnen bestaan over de integratie van betrokkene,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. (RvS 9 december 2009, nr. 198 769)

Deze redenering kan echter niet aanvaard worden, nu het een weigering uitmaakt het volledige privéleven op het grondgebied, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze 'overige aangehaalde elementen' maken immers eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat zich volledig in België afspeelt.

Verzoekster kwam in 2015 naar België en verblijft sindsdien ononderbroken op het Belgische grondgebied. Haar oudste zoon [S.] kwam in 2016 op driejarige leeftijd naar België. Verzoeksters tweede zoon, [D.], werd geboren in België net zoals haar pasgeboren dochter, [D.]. Verzoekster en haar twee zonen spreken vloeiend Nederlands. [S.] en [D.] lopen school in België [...]. [S.] zit momenteel in het derde leerjaar en [D.] in de derde kleuterklas.

[S.] speelt al enkele jaren voetbal bij voetbalclub [...].

Verzoekster beviel op 8 december 2021 van haar dochter [D.]. Verwerende partij werd hiervan door verzoekster op de hoogte gebracht. Verwerende partij had aldus kennis van [D.]'s geboorte en had hiermee ten volle rekening moeten houden, quod non.

Verzoekster en haar kinderen bouwden de voorbije jaren duurzame sociale banden uit zoals blijkt uit de steunbrieven.

Al deze elementen wijzen er op dat verzoekers het centrum van hun belangen in België hebben gevestigd, en dat verzoekers wel degelijk een privéleven hebben in België zoals beschermd door artikel 8 EVRM hebben in België.

Dit privéleven verbreken om louter formalistische redenen, namelijk het indienen van de aanvraag in het land van herkomst, is in het licht van het voorgaande onverenigbaar met artikel 8 EVRM.

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen zal immers een inbreuk vormen op dit privéleven. Verzoekers zullen voor langere tijd gescheiden worden van hun sociale relaties in België, de kinderen zullen voor onbepaalde tijd hun schooljaar dienen te onderbreken. Gezien de huidige looptijd van aanvragen tot regularisatie dreigen de kinderen zelfs meerdere schooljaren te verliezen.

Bovendien kan van verzoekster niet worden verwacht om met twee jonge kinderen en een pasgeboren baby voor onbepaalde tijd terug te keren naar Albanië, een land waarmee de kinderen helemaal geen uitstaans hebben.

[S.] en [D.] zijn niet vertrouwd met het Albanese schoolsysteem en zijn de taal niet machtig. De impact van het wegrukken van de kinderen uit hun vertrouwde omgeving in België is nefast voor hun ontwikkeling.

Verwerende partij kiest er met andere woorden voor om het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, aan de kant te schuiven om louter formalistische redenen. Ondergeschikt hield zij minstens onvoldoende rekening met al deze elementen in de beoordeling van verzoekers' aanvraag.

Verwerende partij maakt zich er makkelijk van af door te stellen dat deze bewijzen van de sociale banden tussen verzoekers en de Belgische maatschappij niet relevant zijn in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet in deze fase behandeld kunnen worden.

Dit is echter niet correct. Verwerende partij diende rekening te houden met verzoekers privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Albanië zal voor verzoekers 'buitengewoon nadelig' zijn, aangezien dit een zware verstoring van hun privéleven in België zal betekenen.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdelingen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag het bestuur dan ook niet voorbij te gaan aan concrete bestaande situaties, zoals de integratie van de vreemdeling, omdat die het gevolg zijn van het eigen optreden van de vreemdeling. (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111)

Specifiek wat de kinderen betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat [S.] drie jaar oud was toen hij naar België kwam. [D.] en [D.] zijn in België geboren. Zij dragen geen enkele verantwoordelijkheid voor de migratiebeslissing van hun moeder, hun scholing en het uitbouwen van hun leven hier. (zie bv. RvV nr. 195 551 van 27 november 2017)

Verwerende partij kan dan ook niet voorbijgaan aan de concrete situatie als onderdelen van het privéleven in België, louter omdat deze ontstaan zijn in onwettig verblijf. Zij dient integendeel een degelijke belangenafweging te maken, quod non.

III.2. Tweede onderdeel: Schending van het hoger belang van het kind

6. Een terugkeer naar Albanië zou niet in overeenstemming zijn met het hoger belang van het kind

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM. (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435-99).

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is. Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen.

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens

het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tucfuabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *Xv. Latina [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latina*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

Verschillende professoren aan de Rijksuniversiteit Groningen en de Vrije Universiteit Amsterdam voerden een onderzoek naar de impact van uitzetting op langdurig verblijvende kinderen. Zij kwamen tot de volgende conclusie :

"Kinderen die na jarenlang verblijf in Nederland met uitzetting bedreigd worden zijn extreem kwetsbaar vanwege de voortdurende stress en een gebrek aan stabiliteit. De jarenlange angst voor gedwongen uitzetting bedreigt hun ontwikkeling in ernstige mate, wat grote gevolgen heeft voor zowel hun huidige als hun toekomstige functioneren. De chronische stress waar kinderen aan zijn blootgesteld kan hun hersenfuncties zodanig aangetast hebben dat daardoor de kans dat zij van deze schade herstellen en zich kunnen aanpassen aan de leefomstandigheden in het land van herkomst uiterst klein geworden is. Dit alles maakt het uitzetten van deze langdurig in Nederland verblijvende kinderen, naar huidige wetenschappelijke inzichten, onverantwoord."

Verwerende partij stelt dat verzoekers niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekster voerde echter aan dat zij sinds 2015 ononderbroken in België verblijft. [S.] kwam op driejarige leeftijd naar België en [D.] en [D.] zijn in België geboren.

Door hun jarenlange verblijf in België zijn zij intussen zeer goed geïntegreerd. Voor [S.] en [D.] is België het enige land dat zij kennen, ze lopen er school en bouwden een vertrouwde omgeving rondom zich op. [S.] zit momenteel in het derde leerjaar en [D.] in de derde kleuterklas. Ze beheersen het Nederlands perfect, zoals blijkt uit de getuigenverklaringen van de heer [B.], directeur van [...], en mevrouw [V.V.], moeder van een vriendje van [M.]. [S.] leerde lezen en schrijven in het Nederlands (en bijgevolg niet in het Albanees). Beide kinderen doen het schitterend op school en hun klasgenoten zijn erg aan hen gehecht.

Verwerende partij miskent de inhoud van de stukken ter staving van de aanvraag tot regularisatie en tracht het aangetoonde privéleven aan de kant te schuiven.

Bovendien was verwerende partij op de hoogte van de geboorte van [D.], een pasgeboren baby van enkele maanden oud. Desondanks denkt verwerende partij te kunnen volstaan door te wijzen op het feit dat de bestreden beslissing geen scheiding tussen verzoekster en haar kinderen teweegbrengt. Echter, het hoger belang van het kind vergt een onderzoek die verdergaat dan deze vaststelling.

De aanwezigheid [D.] zorgt ervoor dat verzoekster zich in een nog kwetsbaardere positie bevindt. Een pasgeboren baby vraagt bijzondere inspanningen en brengt de nodige stress en vermoeidheid met zich mee, zeker gelet op het feit dat verzoekster als alleenstaande moeder al de zorg van twee andere jonge kinderen draagt. Dit alles speelt zich bovendien af tegen de achtergrond van hun precare verblijfsrechtelijke situatie in België die zij trachten te regulariseren. Eisen van verzoekers dat zij terugkeren naar Albanië teneinde de aanvraag voor een verblijfsrecht in te dienen, louter om formalistische redenen, is in dit opzicht volstrekt disproportioneel.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat het volledige gezin moet terugkeren naar Albanië, enkel en alleen om een aanvraag voor een verblijfsrecht in te dienen. Daarbij dient te worden opgemerkt dat er

geen Belgische ambassade is in Albanië. Verzoekers zouden bijgevolg niet alleen moeten terugkeren naar Albanië, maar tevens naar de Belgische ambassade in Sofia (Bulgarije) reizen en vervolgens de behandeling van de aanvraag afwachten. Aangezien de actuele behandelingstermijn van dergelijke visumaanvragen makkelijk oploopt tot een jaar of langer, zou dit een erg lange onderbreking van hun verblijf in België vormen, waarbij het onduidelijk is of en wanneer zij zullen kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing heeft, los van de emotionele en psychologische impact, eveneens tot gevolg dat de kinderen hun scholing in België minstens één à twee jaar moeten stopzetten. Door gebrek aan kennis van de Albanese taal en schrift, is het onwaarschijnlijk dat zij hun scholing in Albanië onmiddellijk zouden kunnen verderzetten. Ook de verplichting om de aanvraag in Bulgarije in te dienen, heeft een enorme impact op hun schoolloopbaan.

Gelet op de verankering van verzoekers in België, en de verregaande gevolgen van de verplichting de aanvraag in te dienen vanuit Bulgarije (m.a.w. niet het land van herkomst), kunnen verzoekers niet inzien hoe de bestreden beslissing verenigbaar is met het hoger belang van de kinderen.

Verwerende partij stelt dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan, niet kan worden aanzien als een buitengewone omstandigheid. De Raad van State oordeelde echter meermaals dat het onderbreken van een schooljaar een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (zie bvb. RvSt. nr. 93.760 van 6 maart 2001). Verzoekers terugsturen naar hun land van herkomst om de aanvraag tot machtiging tot verblijf daar te doen, houdt in dat ze hun schooljaar moeten onderbreken en hoogstwaarschijnlijk één à twee schooljaren zullen verliezen. Deze situatie dient aldus wel degelijk in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert.

Verwerende partij gaat voorts uit van de hypothese dat verzoekers hun kinderen wel wat van de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht. Zelfs indien dat het geval zou zijn, dient te worden opgemerkt dat de kinderen in het Nederlands school lopen. [S.] leerde in het Nederlands lezen en schrijven. Ze beheersen het Albanese schrift niet. De kinderen zijn opgegroeid in België en hebben hun volledige bewuste leven in België doorgebracht. De kinderen hebben geen uitstaans met Albanië. Enkel [S.] verbleef er tot de leeftijd van drie jaar. Hij heeft geen enkele herinnering meer aan het land. Het zal voor hen dan ook zowel praktisch als mentaal bijzonder moeilijk zijn om in te stappen in het Albanese onderwijs. Dit geldt des te meer nu zij hun visumaanvraag in Sofia (Bulgarije) moeten indienen.

Zoals supra reeds opgemerkt kan verwerende partij niet voorbij gaan aan een bestaande situatie, enkel en alleen omdat deze het gevolg is van het eigen handelen van een vreemdeling. Aan deze redenering dient des te meer gewicht te worden gehecht gelet op het hoger belang van het kind en het feit dat de kinderen geen inspraak hebben gehad in de keuzes van hun ouders.

De kinderen kunnen niet de verantwoordelijkheid dragen voor de beslissingen van hun ouders. Ook uw Raad oordeelt dat waar de betrokkenen minderjarig zijn, de verantwoordelijkheid voor de regularisatie van het verblijf en het zetten van de nodige stappen bij de ouders ligt, maar niet aan de minderjarigen kan worden aangewreven (RvV, nr. 195 551, 27 november 2017).

Verwerende partij dient het hoger belang van de kinderen correct te identificeren, om vervolgens een degelijke en weloverwogen afweging te maken in het kader van hun verblijfsbeslissing. Zij beperkt zich echter tot een vage stelling dat 'een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen is', maar laat volledig na een individueel onderzoek te voeren en motivering op te nemen."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Verzoekster haalt in de eerste plaats aan dat zij sinds 2015 ononderbroken in België verblijft, en dat zowel zijzelf als haar kinderen duurzame sociale banden in het Rijk hebben uitgebouwd. In dit verband wijst zij erop dat haar oudste zoon, S., op driejarige leeftijd naar België is gekomen, dat haar twee andere kinderen in België zijn geboren, dat zowel zijzelf als haar twee zonen vloeiend Nederlands spreken, dat S. en D. schoollopen in België, dat S. al enkele jaren voetbal speelt bij een voetbalclub, en dat zij een aantal steunbrieven hebben voorgelegd. Verzoekster blijft echter in gebreke om aan te tonen dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad dient hierbij te benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en de tijdens deze termijn opgebouwde banden niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Door toe te lichten dat zij op 8 december 2021 is bevallen van een dochter toont verzoekster niet aan dat verweerder enig gegeven over het hoofd heeft gezien. In de eerste bestreden beslissing wordt immers naar dit kind verwezen. Er wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat het feit dat verzoekster een baby heeft haar zou beletten om terug te keren naar Albanië, een land waar zij familie heeft. Nergens blijkt dat de jonge leeftijd van dit kind of enige gezondheidsproblematiek een beletsel zou vormen om een reis te ondernemen.

Verzoekster stelt ook dat haar (oudste) kinderen, bij een terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, voor onbepaalde tijd hun scholing dienen te onderbreken, en dat zij gezien de huidige behandelingstermijn van de aanvragen om verblijfsmachtiging zelfs verscheidene schooljaren dreigen te verliezen. Zij poneert dat S. en D. niet vertrouwd zijn met het Albanese schoolstelsel, dat zij de Albanese taal niet machtig zijn en dat het wegrukken van de kinderen uit hun vertrouwde omgeving nefast is voor hun ontwikkeling. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder het feit dat twee van verzoeksters kinderen in België naar school gaan wel degelijk bij zijn beoordeling heeft betrokken. Hij heeft geoordeeld dat dit element niet toelaat het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Hij heeft dienaangaande overwogen dat verzoekster niet aantoont dat haar kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan en hij heeft hierbij opgemerkt dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in dat land te vinden is vereist. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij verzoeksters bewering dat haar kinderen geen enkele band met Albanië hebben niet aanvaardt en hij heeft overwogen dat niet blijkt dat deze kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Verweerder heeft geuid dat verzoeksters kinderen via hun moeder een band met Albanië hebben en er mag van worden uitgegaan dat verzoekster haar kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad en dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat verzoeksters oudste zoon, S., zijn eerste levensjaren in Albanië bij zijn grootmoeder heeft doorgebracht, alsook – en dit wordt niet betwist – dat het administratief dossier geen enkel bewijs bevat dat verzoekster Nederlandse of Franse taallessen heeft gevolgd, zodat het niet geloofwaardig is dat zij haar kinderen niet in het Albanees zou opvoeden. Verweerder heeft ook opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat haar kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren en zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verweerder heeft voorts gewezen op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit blijkt dat er van mag worden uitgegaan dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een andere taal en andere onderwijssystemen (zie onder meer EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat deze

motieven kennelijk onredelijk zijn. De Raad merkt ook op dat verzoekster geen enkel stuk aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar kinderen het aangevatte schooljaar voor onbepaalde tijd zouden dienen te onderbreken. Er blijkt niet dat kinderen in Albanië tijdens een reeds begonnen schooljaar niet meer kunnen instappen. Op basis van verzoeksters betoog kan ook niet worden aangenomen dat verweerder er van had moeten uitgaan dat kinderen verscheidene schooljaren dreigen te verliezen wanneer zij terugkeren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar stelling dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van het bestaan van buitengewone omstandigheden en dat haar kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen voor het feit dat zij er zelf voor opteerde illegaal in het Rijk te verblijven. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de overweging dat de verplichte scholing van haar kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf en dat moet worden opgemerkt dat zijzelf de belangen van haar kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in een dergelijk verblijf, een overtollig motief is. Verweerder heeft immers, zoals reeds werd aangegeven, ook gemotiveerd waarom de scholing van haar kinderen het voor verzoekster niet bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om haar verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure.

Verzoekster gaat voorts uit van een incorrecte lezing van de eerste bestreden beslissing waar zij aanvoert dat verweerder niet mag voorbijgaan aan het opgebouwde privéleven in België, louter omdat dit is ontstaan tijdens een onwettig verblijf. In de bestreden beslissing wordt immers uiteengezet waarom de verschillende door verzoekster aangehaalde onderdelen van haar privéleven hoe dan ook – los van het gegeven dat dit privéleven is opgebouwd in onwettig verblijf – geen aanleiding geven tot de vaststelling dat zij zich niet zou kunnen richten tot de bevoegde diplomatieke post.

Verzoekster merkt op dat er geen Belgische ambassade is in Albanië, zodat zij voor het indienen van haar verblijfsaanvraag naar de ambassade in Sofia in Bulgarije zou moeten reizen. Zij houdt voor dat dit een enorme impact zou hebben op de schoolloopbaan van de kinderen. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoekster de afwezigheid van een Belgische ambassade in Albanië in haar verblijfsaanvraag niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Er kon dan ook niet worden verwacht dat verweerder hieromtrent enig standpunt zou innemen. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een gegeven dat zij zelf niet aanvoerde ter staving van haar standpunt dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaan. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aantoont dat het gegeven dat zij zich tot de Belgische ambassade in Bulgarije dient te richten het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Er wordt immers niet bewezen dat zij om deze aanvraag te doen langere tijd met haar kinderen in Sofia zou dienen te verblijven waardoor deze kinderen onderwijs zouden moeten missen.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de eerste bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*”, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden verduidelijkt dat verzoekster en haar kinderen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd. Er kan dan ook niet worden besloten dat de eerste bestreden beslissing, die geen einde maakt aan enig bestaand recht op verblijf, een inmenging vormt in hun privé- of gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de eerste bestreden beslissing blijkt tevens duidelijk dat verweerder oog heeft gehad voor het door verzoekster aangevoerde privé- en familieleven en dat hij uitdrukkelijk een belangenafweging doorvoerde. Hij heeft hierbij overwogen dat de bestaande gezins-eenheid van verzoekster en haar drie kinderen behouden blijft, aangezien zij samen dienen terug te keren naar Albanië. Verweerder heeft er ook op gewezen dat de vader van verzoeksters jongste dochter evenmin een verblijfsrecht in België heeft, en net als verzoekster de Albanese nationaliteit heeft, zodat zij ervoor kunnen kiezen om samen terug te keren naar Albanië. Verweerder heeft ook overwogen dat verzoekster niet aantoont dat er nog andere familieleden in België verblijven. Daarnaast heeft verweerder toegelicht dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wat betreft een

privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is, dat niet blijkt dat het netwerk dat verzoekster en haar kinderen in België hebben opgebouwd van die aard is dat kan worden besloten dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar Albanië aanleiding kan geven tot de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Verweerder heeft gemotiveerd dat de beëindiging van de normale binding met België die is ontstaan gedurende een precair verblijf op zich niet volstaat om een schending van het privéleven aan te nemen. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoekster niet aantoont dat zij of haar kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze moeten worden gezien als een beschermenswaardig aspect van hun privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij heeft met andere woorden gesteld dat verzoekster niet aantoont dat de banden die zij en haar kinderen met België hebben de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van bepaalde onderdelen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië is uitgesloten. Verweerder heeft voorts benadrukt dat de verplichting om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering uit het Rijk. Hij heeft verduidelijkt dat verzoekster slechts tijdelijk het Rijk dient te verlaten en dat zij de mogelijkheid heeft om terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. Verweerder besloot dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen het gezins- en privéleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Door haar standpunten uit de verblijfsaanvraag te herhalen toont verzoekster niet aan dat deze belangenafweging ondeugdelijk is.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar kritiek op het motief dat *“de elementen van lang verblijf en integratie [...] niet als buitengewone omstandigheden aanvaard [kunnen] worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze [ontvankelijkheids]fase niet behandeld worden”*. Verzoekster betoogt dat deze redenering niet kan worden aanvaard, omdat het een weigering uitmaakt haar volledige privéleven op het grondgebied in overweging te nemen bij de proportionaliteits-toets. Dienaangaande dient de Raad er vooreerst op te wijzen dat het EHRM, wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, heeft geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Daarenboven merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, verweerder in de bestreden beslissing nergens heeft gesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM per definitie is uitgesloten omdat bepaalde elementen die raken aan verzoeksters privéleven hoe dan ook niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verweerder heeft, zoals reeds aangegeven, opgemerkt dat er geen sprake is van een, in het raam van artikel 8 van het EVRM, beschermenswaardig privéleven. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, blijkt derhalve niet dat verweerder haar recht op privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM aan de kant schuift om louter formalistische redenen.

De Raad benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de eerste bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster en haar kinderen vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om haar en haar kinderen tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. Aangaande de aangevoerde miskennis van het hoger belang van het kind, zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad in eerste instantie aan te geven dat de bepalingen van dit verdrag geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van de artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). De Raad wijst er ook op dat het

Grondwettelijk Hof reeds toelichtte dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, het hoger belang van de kinderen duidelijk in aanmerking heeft genomen en daarbij heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de belangen van haar kinderen ernstig zullen worden geschaad bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verweerder heeft in dat verband toegelicht dat het loutere feit in België te zijn geboren, een terugkeer naar het land van herkomst niet automatisch bijzonder moeilijk maakt. Zoals reeds vermeld heeft hij ook overwogen dat niet kan worden aanvaard dat verzoeksters kinderen geen enkele band met Albanië hebben, dat niet blijkt dat deze kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school en dat verzoekster ook niet aantoont waarom haar kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren of zich niet meer kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verweerder heeft ook aangegeven dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar Albanië ernstige pedagogische, psychologische en emotionele problemen zou veroorzaken. Hij heeft daarbij opgemerkt dat de kinderen nog zeer jong zijn en dat op hun leeftijd de belangrijkste zorgfiguren de ouders zijn, in casu dus de moeder, van wie zij door de eerste bestreden beslissing niet worden gescheiden. Volgens verweerder blijkt uit de voorgelegde attesten ook niet dat de kinderen in België een groot sociaal netwerk hebben opgebouwd. Verweerder heeft tevens gemotiveerd dat verzoekster niet duidelijk maakt op welke wijze een terugkeer naar Albanië het hoger belang van haar kinderen zou schaden, of dat haar kinderen niet zouden kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun moeder en opgenomen binnen een ruimer familiaal kader. Daar verzoekster in Albanië legaal kan verblijven en kan terugvallen op de hulp van familieleden kan zij bezwaarlijk voorhouden dat verweerder meer gewicht had moeten geven aan het feit dat zij zich, ingevolge de geboorte van haar derde kind en de hiermee gepaard gaande stress en vermoeidheid, in een nog kwetsbaardere situatie bevindt. Daar verzoekster een partner heeft die haar dient te vergezellen naar Albanië kan zij trouwens ook niet worden beschouwd als een *“alleenstaande moeder”*.

Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd waar zij beweert dat verweerder volledig heeft nagelaten een individueel onderzoek te voeren, dat hij zich beperkt tot de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen scheiding tussen verzoekster en haar kinderen teweegbrengt, of louter aangeeft dat een terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze ingaat tegen het belang van het kind. Met haar betoog weerlegt verzoekster de correctheid van verweerders argumentatie niet. Zij toont evenmin aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding, dat hij niet de gepaste aandacht besteedde aan de belangen van hun kind of dat hij kennelijk onredelijk optrad. De Raad dient in dit verband nog aan te geven dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van een kind om niet te worden gescheiden van zijn ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezins-eenheid niet te schaden.

Het gegeven dat de Raad van State in bepaalde arresten heeft gesteld dat het schoolgaan van een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid *“kan”* uitmaken wil niet zeggen dat verweerder niet zou vermogen te besluiten dat het feit dat verzoeksters kinderen schoolgaand zijn in casu, gelet op de in de eerste bestreden beslissing voorziene redengeving, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. De Raad van State heeft trouwens ook al meermaals geoordeeld dat het niet onredelijk is om te besluiten dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 en RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat verweerder het hoger belang van het kind op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van verzoekster. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten of van enige norm die verweerder de verplichting zou opleggen om het hoger belang van het kind te respecteren wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.5. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd

reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 13 van het EVRM.

Verzoekster heeft zich daarenboven tot de Raad kunnen wenden om haar grief voor te leggen, zodat zij bezwaarlijk kan stellen dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte.

2.1.2.6. Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verweerder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar argumentatie luidt als volgt:

"7. De beslissing tot onontvankelijk verklaren van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt een terugkeerbesluit uit waarop de bepalingen uit de Terugkeerrichtlijn toepassing vinden.

Art. 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het hoger belang van het kind in aanmerking te nemen. (Cf. randnummer 6)

Verzoekers verwijzen naar de hoger aangehaalde elementen die leiden tot het besluit dat verwerende partij een manifest gebrekkig onderzoek naar het hoger belang van de kinderen voerde. Een schending van het hoger belang van het kind dient te worden weerhouden.

De motieven van verwerende partij kunnen de bestreden beslissing geenszins schragen.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door de correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn." (J. DE STAERCCKE, Algemene

beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, nr. 19)

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat een standaardmotivering die op geen enkele wijze rekening houdt met de concrete omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekers.

Verwerende partij had rekening moeten houden met de concrete feitelijke omstandigheden, quod non.

Gezien de gegevens in de beslissing niet overeenstemmen met de werkelijkheid, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu is de bestreden beslissing onzorgvuldig voorbereid.

Zo wordt er onder meer gewezen op het feit dat geen schoolattesten voorliggen van [S.] en [D.] van het huidige en vorige schooljaar. Verwerende partij was echter in de mogelijkheid om deze bijkomende stukken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bij verzoekers op te vragen en had dit moeten doen, quod non."

2.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeksters bewering dat de tweede bestreden beslissing een standaardmotivering bevat doet geen afbreuk aan het voorgaande. In dit verband moet worden aangegeven dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier, meer specifiek uit een administratieve nota die voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing werd opgesteld, blijkt dat verweerder deze verplichting in aanmerking nam. Verweerder overwoog daarbij dat het hoger belang van de kinderen niet wordt geschaad daar ze niet worden gescheiden van hun moeder, dat niet werd aangetoond dat een scholing niet beschikbaar is in het land van herkomst en dat ook niet blijkt dat een speciale infrastructuur is vereist die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Zoals is gebleken uit de bespreking van het eerste middel, heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing ook omstandig gemotiveerd waarom hij oordeelde dat het hoger belang van verzoeksters kind geen beletsel vormde voor een terugkeer naar het land van herkomst, zodat verzoekster kennis heeft kunnen nemen van verweerders zienswijze en de mogelijkheid had hiertegen een verweer te voeren.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen bijkomende stukken met betrekking tot de schoolloopbaan van de kinderen had moeten opvragen. Verzoekster heeft immers, in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid gehad om toe te lichten of er omstandigheden zijn die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst. Het kwam aan verzoekster toe om in die context alle relevante stukken aan verweerder over te maken, en van verweerder kan, in die omstandigheden, niet worden verwacht dat hij nog bijkomende inlichtingen vraagt. Er blijkt ook

